

ce poate primi pentru a arăta deosebitele relații (1).

Observare. Pronumele personal de persoana I și a II, și are numai o formă pentru amândouă genurile, care este *eu* (m. și f.) și *tu* (m. și f.). Pentru casul genetiv le lipsesc cu totul o formă proprie. Această lipsă se poate înlocui fa proponiune prin posesivul *meu* și *teu* (2).

2) După cum s'a văzut în tabela declinării pronumelor reflexive, numai pronumele de persoana III are forme deosebite pentru această persoană.

Pentru cele-lalte persoane se întrebunțează forma obișnuită a pronumelor personale, d. e. *Eu mă (tu te el-sau ea se) spăl*.

3) Pronumele au în generație patru casuri; numai pronumele de persoana a II are și vocativ, (*tu* pl. *voi*)

4) Pentru dativ și acusativ pronumele personale posedă în generație două forme. Una dintre acestea, numită și formă lungită (sau absolută) se poate întrebunța neatârnată, adică poate sta și singură în proponiune; iar ceia-laltă numită și formă scurtată sau conjunctă se întrebunțează mai în tot-daua atârnată de alte vorbe, mai ales de verb.

a) Formele lungite pentru dativ sunt: *mie, ţie, sie, lui, ei, pl. noe, voie, lor, d. e.* Această nenorocire mi s'a întămplat *mie (ție, sie, lui sau ei)*; iar pentru acusativ sunt: *mine, tine, sine, el, ea, pl. noi, voi, ei, ele, d. e.* Pe cine iubesti tu mai mult? *Pre [mine, tine el, ea] etc.*

b) Formele scurte pentru dativ sunt: *mi, ti, si, i pl. ne, ve, și, le.*

Ele se uesc de cele mai multe ori cu verbul, cu care formează o singură vorbă purându-se, când înainte, când în urma verbului, d. e. *Dă-mi bani. Nu ţi am dat?*

(1) În limba Românească pronumele personale și-a păstrat formele causale mai bine de cît limbile surori. Vezi Gramatica limbelor Române de Dietz p. 113 p. II.

(2) În locul pronumelui de persoana II se mai întrebunțează în limba noastră și forma compusă: adică *Domnia-Ta* sau *Domnia voastră*, *Măria-Ta* etc. În unele locuri se mai zice: *Mata* etc.